

Udvikling af vor Proces, og det vilde bevirke, at man heller ikke fik Reformer paa det Omraade, hvor jeg mener, at de er aldeles nødvendige, — paa Strafferetsplejens Omraade —, og hvor dog vist de allerfleste mener, at Reformen er nødvendig. Man vilde blive staaende i den i saa mange Henseender uheldige Mellemtilstand, som vi har haft i 7 Aar, og det tror jeg ikke, at der kan eller bør være Tale om.

Fremdeles lægger jeg megen Vægt paa den Indrømmelse, som er gjort fra det høje Folketings Side, og som jeg før omtalte, hvorefter Nævningerne ikke længere er folkevalgte, kommunevalgte, men vælges af et Udvalg, hvori Domstolene er repræsenterede. Jeg vil straks sige, at hvis det Lovforslag, der nu foreligger paa Tingets Bord, var gaaet ud paa at beholde de folkevalgte, kommunevalgte Nævninger, vilde jeg ikke have kunnet stemme for dette Lovforslag. Jeg tror, at det samme gælder om saa at sige alle eller maaske alle Medlemmer af min Gruppe. Men jeg erkender, at Forholdet er meget væsentlig forbedret ved den Indrømmelse, der er gjort i Folketinget, og dertil kommer ogsaa det rent praktiske Hensyn, at nu gør Folketinget os denne Indrømmelse, nu kan vi faa Sagen i Orden paa Vilkaar, hvorunder vi finder, at den Fare, der kunde være til Stede ved Nævningerne, dog er meget væsentlig neutraliseret. Men det er ikke sagt, at det samme Tilbud gøres os senere. Jeg vil derfor mene, at meget taler for, at man tager imod den Indrømmelse, der er gjort fra Folketingets Side, tager imod Tilbudet, medens det foreligger, fremfor at skyde Reformen ud i Usikkerhed, og saa maaske om længere eller vel sandsynligere kortere Tid alligevel at faa de folkevalgte Nævninger.

Fremdeles maa jeg lægge megen Vægt paa de Udtalelser, som er fremkommet fra Juristernes Kreds. Ikke saaledes at forstaa, at jeg tror, at jeg staa alene med min Opfattelse blandt Jurister, jeg ved mange ogsaa ansete Jurister lige op i de højeste Embedsstillinger, som ser paa Sagens Realitet i det væsentlige paa samme Maade som jeg. Men det, som Juristerne er enige om, og som kommer saa stærkt frem i de afgivne Erklæringer, er, at nu maa der være en Ende paa Sagen, man kan ikke blive staaende i denne usikre Situation, hvori vi har staaet siden 1909, vi maa have en Ende derpaa, og den Vej, man maa gaa, er da at resignere med Hensyn til sine særlige Ønsker og tage Reformen, saaledes som den foreligger i dette Øjeblik.

Endelig vil jeg føje en Ting til for mit

personlige Vedkommende. For mig personlig har det spillet en stor Rolle at se den Stilling, som er indtaget af den udmærkede Jurist, som jeg før omtalte, det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos). Det ærede 1ste kongevalgte Medlem er ikke blot en overordentlig skarpsindig Jurist, men ogsaa en Mand med megen praktisk Sans, dernæst, som alle ved, en god konservativ Mand med et aabent Blik for Nødvendigheden af at beskytte Individet i Retsordenen. Jeg siger dette særlig med Henblik paa Nævningeinstitutionen. Den Omstændighed, at denne Mand ud fra disse Forudsætninger har kunnet acceptere Retsreformen, som den foreligger, at han har ment at kunne gaa med til den Udformning, som Tanken nu har faaet, er for mig en overordentlig Beroligelse. Naar han har kunnet gaa med, bidrager det i allerhøjeste Grad til at berolige mine Betænkeligheder og til, at jeg kan bortse fra Indvendinger, jeg ellers kunde have Lyst til at gøre.

Af, hvad jeg her har sagt, vil de ærede Medlemmer forstaa, at det er min Mening, alt vel overvejet, at man nu bør tage Lovforslagene, som de foreligger, efter deres Hovedlinier; men det udelukker jo ikke, at der kan være enkelte Punkter, der bør rettes, og jeg ved, at der fra forskellige Sider er Ønsker om saadanne Forandringer. De Forandringer, der kan blive Tale om, er i Forhold til Lovenes Princip ganske underordnede, de vil ikke berøre Lovforslagets Struktur, og de kan derfor gennemføres, uden at man rører ved de ledende Tanker i Reformen. Justitsministeren synes at nære Frygt for at komme ind paa en Forhandling om saadanne Forandringer. Jeg fik det Indtryk, at den højtærede Minister mente, at naar man først kom ind derpaa, vidste man ikke, hvor langt det førte, og det kunde maaske lægge Sten i Vejen for hele Reformen. Jeg vil gerne for mit Vedkommende sige, at jeg har taget mit Parti, jeg vil loyalt acceptere Reformen efter alle dens Hovedlinier; de Forandringer, jeg mener der kunde være Tale om at overveje, er saadanne, som hurtigt kan overses og hurtigt føres igennem, hvis man vil føre dem igennem. Det ligger overmaade langt fra min Tanke at give Reformen Gift gennem langvarige Forhandlinger om slige mindre Ændringer.

Jeg kunde altsaa ønske, at der optoges Forhandling om saadanne mindre underordnede Forandringer paa forskellige Punkter, og jeg kunde derfor ønske, at Lovforslagene blev henvist til et Udvalg, som jeg dog forudsætter meget hurtigt kunde tilendebringe sine Overvejelser.